

Toimittajalta.

Nyt minulla on hyviä toiveita Krishnamurtista. Kuten lukijani muistanevat, lopetin viime kuussa mietelmäni hänestä jotenkin tähän tapaan: olen ensimmäinen tunnustamaan hänet Kristuksen opetuslapseksi ja palvelijaksi, jos hän tunnustaa Kristuksen mestarikseen ja opettajakseen, jonka käskyjä tulee elämässä seurata.

Nyt minulle tapahtui suuri ilo, kun muutamia viikkoja sen jälkeen, kun olin kirjoittanut ajatukseni Idän Tähdessä ja sen päästä, käsiini sattui *Herald of the Star* lehden syyskuun numero, jossa tehdään selkoa Ommenin leiripäivistä Hollannissa. Tässä lehdessä oli nimittäin painettuna m. m. eräs Krishnamurtin esitelmä »Rauha ja sota», joka kävi niin Kristuksen, H. P. Blavatskyn ja Ruusu-Ristin henkeen, että sydämeni ilosta ailahti ja sieluni huudahti: Jatka, veljeni, tähän suuntaan pelkäämättä! Olet oikealla tiellä. Tämän valmistavan tien päässä monet totuudenetsijät sinua odottavat, minä niiden joukossa.

Mitä veljemme Krishnamurti siis puhui? Koko esitelmää en voi tähän suomentaa, mutta poimin joitakuita otteita, joista sen henki käy selville.

» . . . tällä hetkellä . . . vallitsee maailmassa kauhea tyytymättömyys, suuri levottomuuden ja käymisen tila, jota minun erikoisen ajatuskantani mukaan voi ratkaista ainoastaan yhdellä tavalla, nimittäin sydämen ja mielen muutoksella; teidän täytyy jokaisen omaksua uusi asenne eikä jättäytyä politikoitsijoiden varaan. Levottomuus ja tyytymättömyys ovat yhtä välttämättömät kansojen kuin yksilöiden elämässä. Ilman sitä levottomuutta ja tyytymättömyyttä ei ole kehitystä . . . »

»Juttelin äskettäin laivassa erään matkustajan kanssa ja keskustellessamme hän sanoi: me sivistytämme joitakuita kansoja. Tuo kuulosti sangen suurenmoiselta. Ja hän selitti: me sivistytämme noita kansoja heittämällä pommeja, kulkemalla lentokoneilla heidän kyliensä ylitse ja hävittämällä ne maan pinnalta, ja hän sanoi, että he rakensivat rauhaa tällä tavoin ja antoivat heille tilaisuuden kehittyä. Tuo on muuan katsantokanta – sotilaallinen näkökanta. Minulla on valta ja sinun täytyy ottaa vastaan sivistykseni siinä muodossa, jossa tahdon sitä antaa. Ystäväni jatkoi selittämällä, että sivistys oli paljastaan affääräkysymys. Hän tahtoi, että kansalla pitää olla puoteja, automobiileja ja kaikkea muuta, jota pidetään välttämättömänä rumalle sivistykselle. Kysyin häneltä, josko hänen mielestään sivistys merkitsi ainoastaan ulkonaista esiintymistä, vaatteita, tapoja ja pintapuolista hienostumista? Hän vastasi, että sivistys suureksi osaksi riippui pintapuolisesta ja että ulkonaiset asiat täytyi olla, ennenkuin saattoi omistaa sisäisiä. On vaikea järkeillä sotilashenkilön kanssa, mutta koska olen luonnostani pasifisti . . .

»Pari päivää sitten juttelin huomattavan Kansojen Liittoon kuuluvan henkilön kanssa ja hän sanoi minulle, että ongelmat oli niin monimutkaisia, niin lukemattomia, . . . että ainoa käytännöllinen ratkaisumahdollisuus oli sota.

»Meillä on juuri ollut sota. Te tiedätte, minkä näköinen se oli. Sanomalehdet olivat sitä täynnä, kirjoja on siitä kirjoitettu. Mutta jos tulee uusi sota, niin te kaikki hyppäätte siihen yhtä suurella kiihkolla, yhtä lujasti uskoen oman asianne oikeuteen, koska ette ole ajatelleet taulun toista puolta¹⁾.

Mikä on käytännöllisempää? Ryhtyä sotaan vaiko muuttaa asenteemme elämään nähden? Onko viisaampi tappaa toinen toisensa kuin olla tosi ystäviä? Mikä on laajakantoisempi, yksinkertaisempi, helpompi? Teidän täytyy ratkaista tämä ongelma; teillä täytyy olla selvä käsitys siitä eikä jättää sitä poliitikkojen ratkaistavaksi. Teidän täytyy ajatella loppuun saakka näitä asioita – ovatko sodat välttämättömiä, pitääkö niitä jatkaa, onko niissä nykyisten sairauksiemme oikea lääke, vai onko meillä oleva ehdoton rauha ja lepo, joka lopullisesti on samaa kuin sydämen muutos?

» . . . Tuo äsken mainitsemani sotilaallinen ystäväni lopetti keskustelun sanomalla: te tiedätte, että Kristus oli mitä epäkäytännöllisin ihminen, emme siis niin muodoin saata seurata hänen oppiansa, se on mahdotonta.

---

¹⁾ Muistakaamme: Annie Besant oli kuulijoiden joukossa. P. E.

»Minkätähden se on mahdotonta? Miksikä ei pikemmin tehdä sotaa mahdottomaksi? Tottakai on monimutkaisempaa tuntea vihaa ja vastenmielisyyttä? Täytyy kiihoittaa itsensä vihan tilaan, ennenkuin voi tappaa. Paljon helpompi on tuntea ystävällisyyttä . . .

»Minä olen, kuten sanoin, pasifisti. Mielestäni on ruma ketään tappaa, vaikkapa hän olisi tehnyt väkivaltaa äidilleni, sisarelleni tai ystävälleni – te tunnette kaikki nuo järkisyyt, joilla sotaa puolustetaan. Jos minä vastustan joka kerta kun te koetatte sortaa, niin te jatkatte sortamistanne ja me taistelemme, taistelemme, taistelemme. Mutta minä sanon: olkoon menneeksi, ottakaa mitä haluatte ja nähkäämme, mitä sillä voitte aikaansaada. Teillä on ollut tämä sivistys käytettävänä näin monta miespolvea, ja mikä on tulos? Häiriötä ja hämminkiä on kaikkialla maailmassa, kaaosta on kaikkialla, – miksi ei siis koetettaisi yksinkertaisempaa menettelytapaa: olla ystävällinen, koettaa ymmärtää muukalaista niinkuin itseään. Vakuutan teille: se on niin yksinkertaista, etten näe vaikeutta. Luomamme vaikeudet, tunteelliset ja älyperäiset, häviävät tykkänään, kun katselemme niitä tältä näkökulmalta . . .

»Kaikki tulee niin yksinkertaiseksi. Ei ole kyseessä sota eikä rauha, ei ole kyseessä pyrkimys toinen toistaan hallitsemaan. Jos teillä on tämä sydämen muutos, jos te olette muuttaneet tapanne katsella elämää – toivon, että olette – silloin kykenette sotia ehkäisemään, silloin todella seuraatte ainoata tietä, ainoata totuutta – joka on: älä tapa.»

Ylläolevat otteet riittänevät.

Eräs ystävä huomautti äsken, että »hänen mielestään Ruusu-Ristissä on tarpeettoman monta kertaa toistettu ja säestetty Teosofisen Seuran johtajien suhtautumista maailmansotaan». Ymmärrän, mutta samalla vakuutan: se ei ole tapahtunut henkilöiden, vaan asian takia. Se on tapahtunut siinäkin heikossa toivossa, että joku T. S:n jäsen heräisi näkemään, miten asiat ovat, ja ennen kaikkea se on tapahtunut historian tuomion edessä.

Nyt se toivottavasti tulee tarpeettomaksi. Jiddu Krishnamurti, Idän Tähdien johtaja, on ottanut asian huolekseen.

*

Minua kohtasi äskettäin toinenkin iloinen yllätys. Sain kirjeen, jonka otsikkona oli »Ruusu-Ristissä julaistavaksi» ja allekirjoittajana vanha Teosofisen Seuran jäsen. Näin heti, että kirjoitus oli poleeminen lausunto Idän Tähdien asiassa, ja vaikka lukiessani pikkuisen petyin, olin kuitenkin sanomattoman kiitollinen ja iloinen siitä, että Idän Tähdien ja T. S:n taholta ei katsottu arvoa alentavaksi ryhtyä asioista keskustelemaan. Keskustelu on – molemmin puolin – ensimmäinen askel totuuden näkemiseen.

Painatan lausunnon omalla otsikollaan toisten artikkeleihin rinnalle enkä sijoita sitä toimitukselle saapuneiden kirjeiden joukkoon. Ehkä joku lukijoista tahtoo siihen vastata – oma kantani on ennestään tunnettu.

*

Mitä ensi vuoden Ruusu-Ristiin tulee, tapahtuu sen ulkoasussa pieni parannus. Koko tietysti pysyy samana.

Tämän numeron liitteinä jaetaan tavanmukainen tilausilmoitus ja erikoinen tilauskortti niitä varten, jotka tahtovat ilahduttaa toimitusta tilaamalla itselleen kaksi vuosikertaa sadan markan postietuannilla.

Muuten tammikuun vihko lähetetään vanhoille tilaajille taas 52 markan postietuannilla, jolleivät sitä ennen ole lehteä tilanneet.